

ת"פ 10537/02/15 - מדינת ישראל נגד ס מ

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 10537-02-15
24 ספטמבר 2015

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ד

ס מ

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - ליטל לוזון

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד - יהב

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר שכלל תיקון כתב האישום, בכך שבתאריך 3/2/15 שעה 17:00 שלח לאשתו ז מסרונים למכשיר הטלפון שלה בהם איים עליה, שלא תכתוב יותר ואם היא כותבת משהו יבוא אליה ולא יודע מה יעשה לה. כמו כן איים שעד שהיא תגיע הוא ישבור את כל הבית כי אין לו מה להפסיד ושתזמין משטרה או שהוא יזמין וירביץ לה.

לאחר מכן, גרם שלא כדין נזק לריהוט וחפצים בדירה תוך שימוש בלום ברזל, עמו פגע בשולחן פינת האוכל, שש כסאות, שולחן סלון מזכוכית, מנורות התקרה, ויטרינה של ארון, וגרם נזק בשווי כ- 10,000 ₪. בהמשך, שלח לה צילומים של הנזק.

כששוטרים הגיעו לדירה, איים על השוטרים באומרו "תקחו אותי, אני מאיים על אשתי, אם לא תקחו אותי יקרה פה משהו" הוא נלקח לתחנה על מנת להחקר, ובחדר החקירות המשיך ואיים באומרו לחוקר "אני אהרוג אותה, אתם לא

עמוד 1

תסגרו אותי, אני אעשה נזק לעצמי, הבאתי לום מהעבודה ועם זה אשבור לה את הראש ואת הבית, אני אתאבד אם לא תסגרו אותי". לאחר מכן יצא בריצה לעבר יומן התחנה שם נמצאה המתלוננת ואמר לה "למה עשית את זה?" בשלב זה השוטר הודיע לו שהוא עצור ועם שוטרים אחרים הרחיקו מהמתלוננת.

מהתסקירים שנתקבלו עולה, כי הוא בן 45, נשוי בשנית, אב ל-4 בני שש עד 21 מנישואיו הנוכחיים. יש לו בת נוספת בת 22 מנישואים קודמים, היא גרה בחו"ל. אשתו עובדת בחברת הייטק. בשיחות הוא התקשה להתייחס לטיב ואופי מערכת היחסים עם האישה הראשונה והסיבה לפרידה ממנה. אך תקופה קצרה לאחר גירושיו הכיר את אשתו הנוכחית ונשוי לה 20 שנה. הוא שולל בעיתיות או קשיים במערכת הזוגית, שלל התנהגות אלימה. הם התרשמו שאינו רואה בהתנהגות ביטוי אלים וקשיים ריגשיים וסבור כי מדובר בנזק לרכוש בלבד. כמו כן, לא מצליח להכיר בנזק הרגשי לבני המשפחה. הם ראו חשיבות לשוחח עם האישה, שגם היא תיארה מערכת זוגית דומה ללא קשיים מיוחדים, ללא אלימות. לדבריה, מדובר באירוע חריג והתקשתה להתייחס אליו או למניעים שהובילו להתנהגותו. התקשתה לשתף ברגשות ובמה שקדם לפני האירוע. היא לוקחת על עצמה אחריות על גורם ההתפרצות וטוענת שמשקיעה מאמצים להבליג. שללה חשש ממנו ואמרה כי בכוונתה להמשיך בזוגיות.

הנאשם הורחק ממנה אך לא הצליח להבין המשמעות, והמשיכו לבקר זה את זה. מבחינתה מדובר בנחלת העבר ורוצים לחזור לחיים תקינים.

הם ציינו כי ניכר שעורך מאמצים לענות לשאלות שכן המחיר שמשלם וההליך המשפטי היוו גורם מרתיע ומחדד גבולות והוא חושש שתפגע יכולתו לתפקד, אולם חשיבותו קונקרטית ונוקשה, ומתקשה בהתבוננות פנימית מעמיקה, לא מנסה להבין הגורמים שהובילו לאופן בו התנהל, אינו מאמין בצורך בשיחה פתוחה וגלויה וסבור שאין טעם לעסוק בעבר. הוא התקשה לתת פרשנות ריגשית לאירועים, ניכר כי התכונות המאפיינות אותו ומוקדי החיבור עם המתלוננת מביאים לחילוקי הדיעות ביניהם. כמו כן הוא בעל תפיסה מגדרית פטריארכלית, שטוענת גם את תפישת המתלוננת. כפי הנראה זו הסיבה שמצליחים לשמר את התא המשפחתי והתלונה שהתלוננה נגדו הפרה את האיזון. הפרת האיזון ערערה אותו וחש לא מוערך. הם סבורים שמדובר בהצטברות של תסכול, למעשה סוג של קריאה לעזרה, שכן דאג שלא יהיו אנשים בבית בזמן ההתפרצות.

למרות האמור, בשל התנהלותו התקינה עד כה, והבנתו את המחיר שמשלם בגין התנהגותו האלימה, ורצונם לשוב לחיים משותפים, העריכו שמדובר בסיכון נמוך להישנות התנהגות אלימות בעתיד, אולם ביקשה דחיה לבחון אפשרות של התערבות זוגית ממוקדת בטרם גיבוש עמדה זוגית.

בתסקיר הנוסף, ציינו כי סבורים שיש לבטל ההרשעה ולהסתפק בצו של"צ בהיקף 140 שעות, ללא המלצה לצו מבחן, לאור חוסר הנכונות לשתף פעולה בהליך טיפולי. בימ"ש סבר כי קיימת מסוכנות ויש לשלבם בהליך טיפולי, אחרי העונש הראוי מאסר, ולו בעבודות שירות.

בימ"ש ביקש כי תתקבל חוות דעת ממונה, אך לא נמצא כשיר שכן טען שאינו חש בטוב סובל מכאבים ועתיד לעבור ניתוח כלשהו. כפי הנראה היה מדובר בעניין זמני בלבד, בשל בעיית כליות וניתוח שאמור היה לעבור, שכן לדבריו הוא עובד כמסגר באופן עצמאי ונותן שירות למפעלים בסביבת מגוריו, בעיקר בקיבוצים.

בימ"ש ביקש לבחון אפשרות שילובו בהליך טיפולי אולם התסקיר שהומצא היום לדיון צוין כי למרות שסבור שאין נזקקות טיפולית, ביטא נכונות להשתלב בטיפול ויעוץ זוגי, אף פנה ללשכת הרווחה בעיריית אשקלון הפועלת במסגרת תוכנית ליעוץ וטיפול זוגי, אולם רשימת ההמתנה ארוכה, לכן קיבל על פי בקשתו שמות של מטפלים משפחתיים אליהם יכולים לפנות באופן עצמאי וכך עשו. קצין המבחן שוחח עם המטפל שהינו עו"ס, המטפל במשפחות במשבר. נפגש איתה והתרשם כי קיים צורך בהתערבות ויעוץ ממוקד קצר מועד שיעניק כלים להבנה מעמיקה יותר של הסיטואציה המשברית שהובילה לאופן בו התנהל ולשיפור מיומנות תקשורת ביניהם.

הם התחילו כפי הנראה להבין באופן ראשונה את הצורך בהתערבות גורמי טיפול, למרות ההסתייגות הראשונית לכן, שירות המבחן ממליצים גם לצו מבחן שיהווה גורם מעגן ומחזק את הדרך הטיפולית וגם כגורם מפקח.

שירות המבחן ממשיכים להמליץ על ביטול ההרשעה למרות שהנאשם לא המציא כל ראיה לכך שההרשעה תפגע באפשרות תעסוקה עתידית.

באשר למתחם העונשי הראוי למי שמאיים על בת זוג בהווה או בעבר :

בע"פ 2037/92 יצחק בן דוד נ' מדינת ישראל, מיום 22.6.92 (לא פורסם) נקבע:

"בית המשפט מצווה לשרש את התופעה של אלימות שבתוככי המשפחה, שנעשית יותר ויותר למכת המדינה, וכן מצווה הוא להגן על הצד המוכה, שלא תמיד כוחו עומד לו להגן על עצמו. הרתעה זו צריך והינתן לה ביטוי על ידי השתת עונש מאסר משמעותי, למען ישמעו ויראו, הן מי שהורשע במעשה אלימות והן עבריינים בכח".

בברע"פ 1293/08 אלכסנדר קורניק נגד מדינת ישראל, מיום 25.6.08, מדובר בנאשם שהגיע לבית בת זוגו, ממנה חי בנפרד, כדי להשיב בתם לרשותו, על-פי הסדרי ראיה, ואיים כי יפגע בה. הנאשם צירף שני תיקים נוספים בעבירות של תקיפת בת זוג ואיומים, הוטל עליו מאסר בפועל של שנה וכן מאסר מותנה של שנה למשך 3 שנים בגין כל עבירת אלימות כולל איומים, וכן קנס בסך 5000 ₪ והתחייבות בסך 5000 ₪.

על פס"ד זה הוגש ערעור לבימ"ש מחוזי שנדחה, וצוין שגם לענין העונש נשקלו שיקולים ראויים ואף שעברו של הנאשם נקי, מדובר בענישה שאיננה חריגה והיא משקפת מדיניות הענישה כלפי מי שתוקפים את בנות זוגם.

לדברי כב' השופט ג'ובראן בנסיבות אלה לא מצא סטיה מנורמת הענישה המקובלת וכי העונש הולם.

הערך החברתי המוגן, הראשון במעלה, לכשמדובר בעבירות אלימות כלפי בת זוג, בין מילולית בין פיזית, הינו הצורך להגן על שלומו ובטחונו של הציבור בכלל, והחלשים בחברה שאינם יכולים להגן על עצמם בפרט.

העונש ההולם מי שמרים יד על חלש ממנו, הנתון לחסדיו, מאיים עליו ומעמידו במצב שחש סכנה לחייו, הינו ללא ספק מאסר. ניתן להימנע ממאסר רק אם נסיבות העבירה ברף התחתון, והנאשם לוקח אחריות מלאה על מעשיו, מביע חרטה ואם צריך, משתלב בהליך טיפולי - שיקומי, שיש בו לצמצם במידה רבה המסוכנות הנשקפת ממנו.

אם מדובר באיום בנסיבות חמורות, קיימת נזקקות טיפולית, אך הנאשם לא מכיר בכך ודוחה כל הצעה טיפולית, וקיימת

אפשרות להסלמה באליומות, יש להחמיר עימו ואפילו אם מדובר במי שבעת העבירה עברו היה נקי.

בנסיבות חמורות, כשנלוות לאליומות המילולית ולאליומים, תקיפה הגורמת חבלות של ממש, או גרימת נזק של ממש, על אחת כמה וכמה שיש להטיל מאסר, אף לתקופה שבין 10 עד 18 חודשים.

במקרה שבפניי מדובר באיום נמשך גם בנוכחות שוטרים שיש בו להעיד על מסוכנות בנסיבות מחמירות, כך גם מדובר בגרימת נזק בהיקף לא קטן שהרי ניפץ עם לום כל מה שנקרא בדרכו בחמת זעם, ועד היום לא ברור מדוע. לא מקובלת עלי מסקנת שירות המבחן כי המסוכנות נמוכה, כל עוד לא תתברר הסיבה, שיבטיח שאם אותו גורם יחזור על עצמו, לא יתנהג באופן דומה. לטעמי כל עוד לא ירכוש כלים לשליטה בכעסים ויבין לעומק מה גרם לתסכול הרב וההתנהגות פורצת גבולות, עדין קיימת מסוכנות.

באשר להלכות במקרה שבו ניתן להימנע מהרשעה

בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, (פ"ד נ(3) 682) פסק בית המשפט העליון בעמ' 683 כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

על הלכה זו חזר בית המשפט העליון, מפי כבוד השופטת א' פרוקצ'יה, בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (פ"ד נד(3) 685, 689):

ההמנעות מן ההרשעה הופכת, כמובן, באופן תיאורטי לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר ... כאשר מדובר בשורה של עבירות חמורות ... הופך עניין התחליף לענישה המצויה, לנושא קשה עוד יותר ליישום".
[בר"ע 432/85, רומנו נ' מד"י, (תק-על 85 (3) 737)].

בבואו לשקול את האפשרות של הימנעות מהרשעה, מצווה בית המשפט לשקול גם את הצורך **בהרתעה אפקטיבית** של עבריינים אחרים, ואת האינטרס הציבורי (ע"פ 2083/96 הנ"ל בענין **כתב** (פד"י נ"ב (3) 337, 341); ע"פ 2669/00 הנ"ל בענין **פלוני**; ע"פ (מחוזי ת"א) 1134/94 הנ"ל, וע"פ 1356/94 **מדינת ישראל נ' ג'ורג'** (לא פורסם).

בעבירות חמורות, חייב בית המשפט **"להטביע חותם פליליות"** על ידי הרשעת נאשם, שאם לא כן עלול הוא להעביר מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" [ע"פ 419/92 **מדינת ישראל נ' כהן**, (פ"ד מז(3) 821,

.(835).

המשנה לנשיא, כבוד השופט ש' לזין, פרט בהלכת כתב (ע"פ 2083/96 הנ"ל), קווים מנחים, שאינם ממצים, להימנעות מהרשעה, ככל שמדובר בהיבט השיקומי של הנאשם, ואלו הם:

(א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם;

(ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה;

(ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד;

(ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים;

(ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות;

(ו) האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית?

(ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה; האם הוא מתחרט עליה;

(ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם;

(ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. (שם, בעמ' 334).

במקרה שבפני מדובר בהתנהגות אלימה המחייבת הטלת חותם של פלילות, מה עוד שלא המציא כל ראיה לכך שהרשעה תפגע באפשרות תעסוקה עתידית.

לא אוכל לקבל את טענות הסניגורית כי ידוע לבימ"ש שמסגר עצמאי נדרש לתעודת יושר.

לאור כל האמור, לא מצאתי לנכון לבטל ההרשעה. מאידך מצאתי להימנע ממאסר ובכך לחרוג לקולא מהמתחם העונשי הראוי במקרה זה, משיקולי שיקום ואני גוזרת על הנאשם לעונשים כדלקמן:

1. אני מטילה על הנאשם 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור העבירות בהן הורשע.

2. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 4,000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע במשך 3 שנים מהיום.

אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 50 ימים.

3. הנאשם ימצא בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום.

לצורך זאת עליו לחתום על צו מבחן.

מוסבר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הצו, ניתן יהיה להפקיעו ולגזור דינו לרכיבי ענישה נוספים.

4. אני מטילה על הנאשם לבצע 140 שעות שירות לתועלת הציבור במסגרת מתנ"ס "אורט אדיבי" באשקלון, בעבודות מסגרות ואלומיניום, בהיקף שלא יפחת מ- 4 ש"ש בפיקוח שירות המבחן.

במידה ויש צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יעשה כן וידווח על כך לביהמ"ש.

מוסבר לנאשם כי אם לא יבצע עבודות השל"צ במלואן, ניתן יהיה להפקיע הצו, ולשוב ולגזור את דינו לרכיבי ענישה נוספים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"א תשרי תשע"ו, 24/09/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה

צו

הפיקדון יושב לנאשם או מי מטעמו, על פי פרטים שימציא.

המוצגים דיסקים ותמונות - יוחלטו.

ניתנה והודעה היום י"א תשרי תשע"ו, 24/09/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה

קלדנית: שרה